

револверъ? — питаше го Захария. — И не една, а две кутии кибритъ! Ти си искалъ да ме па-лишъ? Искашъ да ме убиешъ? Азъ ще те пре-дамъ на властта. Негодяй! Разбойникъ!...

И неочаквано за всички, увлѣченъ въ гнѣва си, Захария плесна съ камшика, който държе-ше, Велика по лицето.

— Не удрай, ей! Бай Захарие! — избухна Велико и се хвърли къмъ Захария, но слугитѣ го задържаха. Отъ лицето му, надъ едната вежда, потече кръвъ. Кждравитѣ му коси бѣха разбъркани.

Василена бѣше гледала всичко туй, безъ да се намѣси, безъ да каже нѣщо. Тя се обърна и си отиде, все тѣй студено равнодушна. Же-лѣзарѣтъ наведе глава, замисли се и следъ туй се закле, че въ тоя чифликъ вече нѣма да стж-пи. Захария каза да го пуснатъ, дадоха му хар-мониката — оржжието му задържаха — и той си отиде.

Никаква промѣна, никакво охлаждане не на-стжпи следъ това между Василена и Захария. На Севастица Захария обясни, че поради че-ститѣ кражби (нѣкжде бѣше се случило дори и убийство) не само той, но и всички чифликчии наоколо сж забранили да дохождатъ чужди хора ношно време. Освенъ туй, той чувалъ, че Велико му се билъ заканвалъ.

Севастица често я болѣше глава, сжщо тѣй често Захария ходѣше у Галункини. Веднажъ,